

[Sigsgaard.]

mæssige grunde er et sådant spring i salgskurven ikke ønskeligt — i hvert fald ikke for andre end bilforhandlerne. Men værre er det, at mange, som måske egentlig ikke har råd til at afse de 10.000 om året, som det vil komme til at koste at holde bilen, vil føle sig fristet af den billige salgspris. Tror man, at folk vil gøre sig klart, at en bil til 10.000 kr. det første år vil koste 20.000 kr. — nemlig de 10.000 kr. i indkøb og de 10.000 kr. i drift — og hvert af de følgende år også 10.000 kr.? Det er ikke hr. Aksel Larsen, der taler om 10.000 kr., men i dag er det regnet ud, at det koster ca. 8.000 kr. om året at holde bil, så vi kommer op i nærheden af de 10.000 kr. Vi er bange for forslaget psykologiske virkning og synes i hvert fald, at SF'er er gået for langt. Hvis man endelig vil foretage en vis omlægning, må den løbende afgift være afhængig af vognens vægt; ellers vil bilparken komme til at bestå af større og større vogne. Forslaget vil nok mindske den udbygning af forbrugerne; som i dag sker gennem afbetalingsrenter på 20 pct. eller mere, men her vil det initiativ, som FDM og sparekasserne har taget, sikkert kunne få endnu større betydning. Når det videre hævdes, at den beskatningsbare indkomst vil stige, fordi summen af fradragsberettigede renter vil falde, så glemmer man, at da renteindtægter jo er skattepligtige, vil der her til gengæld ske et fald, hvis forslaget gennemføres, sådan at den samlede beskatningsbare indkomstmasse ikke vil stige synderligt.

Bortset fra de indvendinger, jeg har nævnt her, ser vi positivt på forslaget. Vi gør opmærksom på, at det må kontrolleres, at de afgiftsnedsættelser, der bliver tale om enten nu eller senere, følges op af tilsvarende prisnedsættelser på de pågældende varer.

Og så venter vi i øvrigt på regeringens samlede overvejelser og samlede udspil.

Kai Moltke: Når man skal tage finanspolitiske forholdsregler, kommer man undertiden til at regne for groft med tallene. På visse områder er man nået frem til afgifter, som ikke har haft den virkning, man forudså, idet der for en hvilken som helst forbrugsafgift selvfølgelig er en grænse, og hvis man overskrider denne grænse, går statens indtægter automatisk ned. Der er

ikke nogen tvivl om, at for visse af de i forslaget her nævnte punkter er grænsen nået. Det er heller ikke uvæsentligt, at finansministeren peger på specielle områder, hvor man agter at komme med ændringer. Det gælder især hotelafgiften; og for de fleste vil det vel, når vi ser på turismens udvikling, være naturligt, at man ikke ligefrem har afskrækkende høje satser på dette område.

Med hensyn til tobaks- og cigaretbeskatningen behøver man kun at se på, hvilket omfang smuglerierne i øjeblikket har taget. Gennem disse smuglerier, som bygger på en alt for forskelligartet pris selv inden for det nordiske område, bliver staten uden tvivl snydt for indtægter, som under mere normale og ensartede forhold ville være i alle tilfælde lige så indtægtsbringende, hvis man tog en lavere sats. Her har vi virkelig et felt, hvor man kan sige at en vis ensartet nordisk lovgivning ville være på sin plads.

Jeg for mit vedkommende skal med glæde hilse en kulegravning i almindelighed af punktskatternes regulering. På den anden side kan jeg ikke lade være med at minde om, at da momsens i sin tid blev indført med de 10 pct., var der mange, og deriblandt jeg, som havde de allerstørste betænkeligheder ved en sådan ordning. Jeg erindrer også en aftale mellem de nuværende forslagsstillere og socialdemokratiet om, at momsprocenten ikke skulle kunne ændres, uden at begge partier var enige om en sådan ændring. Nu ser vi så det i og for sig pudsige spil, at momsprocenten er ændret, begge parter har til at begynde med protesteret mod den forhøjelse, som fandt sted, men at nu den ene part lemper sin stilling til momsprocentens højde til fordel for en lempelse af punktskatterne.

Også jeg tror, at vi på det finanspolitiske område trænger til en lempelse. Men det er ikke ligegyldigt i det samfund, vi lever i, hvor en lempelse og en stimulering i forbruget bliver mest mærkbar. Det er heller ikke uvæsentligt, at de indrømmelser, som gives, gives på felter, hvor de nedsatte afgifter virkelig kommer den del af befolkningen til gode, som i øjeblikket står med de laveste indtægter. Det drejer sig først og fremmest om de lavtlønnede grupper, og dernæst drejer det sig om den stigende procent af borgere, som i dag står uden fast beskæftigelse. Når man ser, at der er stillet